

[Miljøministeren]

indhold af olie. Og anlægget er placeret således, at vandindvindings- og dyrkningsinteresser ikke bringes i fare.

Jeg skal understrege, at det er miljøstyrelsens opfattelse, at de to tilladelser til bortskaffelse af olieholdigt materiale, som amtet har givet, er miljømæssigt forsvarlige.

Margrete Auken (SF):

Normalt skal man, hvis man er et almindeligt menneske i dette land, indlevere olieaffald til Kommunekemi og lignende steder for at sikre, at der ikke sker noget; det skal man med helt ned til pilleglas. Man får af og til en underlig fornemmelse af, at hvis man er tilstrækkelig stor, kan man få sine egne ordninger. Det gælder Essos tilladelse til at grave det slam ned, som der er blevet tilovers, efter at den sidste 25 øre er presset ud af deres rensninger af skibe – en rensning, der jo ikke er tilladt på havet – og når de så til sidst tager noget slam, får de altså lov til at grave det ned.

Det er fuldstændig rigtigt, at de har en plads, hvor de selv har kontrolleret denne nedgravning, og man har ikke dér, inden for den årrække det er prøvet, fundet noget, der har skadet vandet. Derimod er der udtrykkelig sagt i tilladelsen, at der ikke må dyrkes spiseafgrøder på dette område, og det siger noget om, at man er klar over, at det ikke alene er et spørgsmål om nedsivning, men også om, hvad der frigøres eller eventuelt kan frigøres af tunge metaller til jorden, som kan indgå i planter og kan komme til fisk og fugle og derfor selvfølgelig udgør en fare, som man skal tage højde for. Det kommer så også til at gælde den måde, hvorpå man har klaret problemet med det græske skib, nemlig at man dér pløjer ned i stedet for at benytte enten Kommunekemi eller – hvad der nok her er det mest realistiske – en kontrolleret losseplads for så meget, som det overhovedet kan lade sig gøre.

Jeg synes, det er betænkeligt, at man begynder at give tilladelser af denne art, fordi det skaber et meget farligt præcedens: hvorfor skal de andre ikke have lov til at hælde ud, hvis man alligevel kan kontrollere, at der nok ikke sker så meget? Hvorfor er det kun Esso, der må, når de andre skal aflevere? Jeg har i øvrigt ikke fået svar på spørgsmålet om tungmetaller, som kan frigøres i jorden, og

som jeg bestemt synes fortsat vil udgøre en fare.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Som jeg sagde i mit første svar, er det ofte sådan, at den slags affald indleveres til Kommunekemi, men det er ikke sådan, at alle skal aflevere det til Kommunekemi. Hvis man kan godtgøre, at man kan anbringe det på anden forsvarlig vis, og det kan blive godkendt i det konkrete tilfælde, at det er miljømæssigt forsvarligt, kan man altså bruge andre løsninger end at sende det til Kommunekemi. Det er nok ikke så mærkeligt, at det især er store foretagender, der gør det på en anden måde, for der er jo en del besvær og omkostninger ved at kunne anbringe det på miljøforsvarlig måde. Derfor er det ikke så mærkeligt, at de, der har pilleglas o. lign., ikke selv kan klare alt det, der skal til for at sikre, at det er miljømæssigt forsvarligt.

Jeg kan jo kun henholde mig til, hvad miljømyndighederne kommer til, når de har undersøgt de konkrete tilfælde, og i de konkrete tilfælde er det altså amterne, der tager stilling og sender deres afgørelse ind til miljøstyrelsen. Men i de to konkrete tilfælde, fru Margrete Auken her har nævnt, har jeg undersøgt, hvad miljøstyrelsens holdning er til det, og de siger altså, at de finder det miljømæssigt forsvarligt.

Margrete Auken (SF):

Jeg går ud fra, det er ministeren bekendt, at der foreligger en klage hos miljøstyrelsen fra NOAH i Kalundborg over fremgangsmåden. Her er således påstand mod påstand om, hvad der er miljømæssigt forsvarligt, for det er jo ikke nok, at man laver en vedtagelse ét sted om, at det er miljømæssigt forsvarligt, hvis man samtidig ledsager den med et krav om, at der ikke må dyrkes på dette område, idet man så kan diskutere, hvad det forsvarlige er.

Jeg vil så blot bede ministeren tage højde for de indvendinger, der kommer, og udtale håb om, at det bliver undersøgt, sådan at man ikke får den fornemmelse, som meget tit breder sig i befolkningen, at det er de små, der må undgælde, og tit med meget store omkostninger, fordi det hele tiden er dem, restriktionerne rammer, mens de store kan få lov. Jeg ville have svært ved at svare, når de